

smlouvy, kterou by byly upravovány právní a materiální vztahy mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, nýbrž vyvěrá ze zvláštní smlouvy, mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem podle § 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 sb. z. a n. uzavřené a schválení báňského hejtmanství vyžadující, tedy smlouvy, které se týkají sociálněprávní ustanovení na rozdíl služební smlouvy (§ 1151 obč. zák.), kterou jest posuzovati podle všeobecných předpisů soukromoprávních. Nejde o mzdu, nýbrž o nemocenské.

Čís. 7367.

Exekuční titul proti veřejné obchodní společnosti působí přímo jen proti těm veřejným společníkům, kteří tvořili společnost v době vzniku exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, R I 742/27.)

Na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti povolil soud první stolice exekuci proti bývalému jejímu veřejnému společníku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem zamítl návrh na povolení exekuce proti Antonínu K-ovi, bývalému veřejnému společníku firmy K. a S., proti které zní exekuční titul, poukázav k tomu, že v době vydání rozsudku okresního soudu ze dne 6. října 1926 Antonín K. nebyl již společníkem firmy, poněvadž podle výpisu z obchodního rejstříku ze dne 10. ledna 1927 byl vymazán dne 12. ledna 1926 proto, že vystoupil. Podle druhého odstavce 11 ex. ř. lze sice povolit exekuci na základě exekučního titulu, zmíněného v prvním odstavci téhož § i proti společníku, který již ze společnosti vystoupil, avšak jen tehdy, byl-li exekuční titul vydán v době, kdy onen společník ještě ke společnosti přináležel. Tomu nasvědčují slova zákona: »Podle t a k o v é h o exekučního titulu«, jež zřejmě poukazují k prvnímu odstavci § 11 ex. ř., který má na zřeteli exekuční titul, znějící sice proti veřejné společnosti, avšak směřující v podstatě proti společníkům, tvořícím té doby společnost, neboť připouští zásadně přímou exekuci jen proti těm společníkům, kteří podle výpisu z obchodního rejstříku t o h o č a s u přináležejí ku společnosti jako osobně ručící společníci, takže jen proti těm může býti povolena exekuce i po jejich vystoupení (odstavec druhý § 11 ex. ř.). To má patrně svůj důvod v tom, že veřejná společnost není právnickou osobou, mající samostatné jmění, nýbrž že jde jen o sdružení se jednotlivých určitých osob ke společnému provozování obchodu pod společnou firmou (čl. 85 obch. zák.), takže v podstatě zůstávají stranou oni. Byl-li tedy vydán proti veřejné společnosti exekuční titul (§ 1 ex. ř.), mohl působiti p ř í m o jen

proti těm společníkům, kteří té doby tvořili společnost (srov. Walker-Prochaska, System des Exekutionsrechtes str. 26). Nebyl-li však Antonín K. v době vydání rozsudku již společníkem, nemůže tento rozsudek dle toho, co bylo uvedeno, proti němu působiti jako exekuční titul.

Čís. 7368.

Ustanovením posledního pořízení, »že na pozůstalost nemá, dokud jeden z manželů bude na živu, nikdo jiný jakékoliv nároky a nepřísluší nikomu jakékoliv právo na zajištění odkazů jimi ustanovených a že tyto odkazy teprve tenkrát v platnost vstoupiti mají, když oba zemrou a tolik jmění zde zůstane, aby dědici a odkazovníci vyrovnání býti mohli« — byli poddědicové jmenováni jen pro tu část nemovitostí, jež po smrti obou manželů přece snad ještě zbude, třebaže se svým jměním mohli z a ž i v a volně nakládati. Jde tu o fideikomissum eius quod supererit, jímž jest zabráněno dědici pouze pořizovati o jeho jmění pro případ smrti.

Zcizil-li dědic nemovitost, lze pro nabyvatele nemovitosti vložiti neobmezený vklad vlastnického práva. V příčině té jest knihovní poznámka fideikomisární substituce úplně bez právního významu.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, R I 768/27.)

K n i h o v n í s o u d povolil vklad vlastnického práva. R e k u r s n í s o u d povolil vklad vlastnického práva pouze s výhradou a bez újmy práv fideikomisární substituce ve prospěch Terezie J-ové, pokud se týče Karla a Theodora J-a (jednoho z nich) nebo jejich dětí podle ustanovení poslední vůle ze dne 21. července 1919. D ů v o d y: Jak z lustra a z pozůstalostních spisů najevo vychází, byla poznamenána fideikomisární substituce ve prospěch Terezie J-ové, pokud se týče Karla a Theodora J-a, resp. jednoho z nich nebo jejich dětí podle ustanovení poslední vůle ze dne 21. července 1919. Zcizitel Josef S. neměl tudíž neomezené vlastnictví, nýbrž měl pouze postavení fiduciáře, takže mu podle § 613 obč. zák. po dobu, než nastane případ substituce, přísluší jen omezené vlastnictví s právy a povinnostmi požívatele. Fiduciář nemůže proto bez svolení substitutů volně nakládati s nemovitostí stíženou závazkem substituce, poněvadž by jinak zasáhl přímo do podstaty, která musí býti zachována osobám v druhé řadě povolaným. Dočasnému majiteli přísluší jen spolu se substituty všechna oprávnění, která jinak příslušejí jedinému vlastníku a mohou tudíž jen společně, po případě se svolením opatrovníckého soudu věc zatíženou závazkem substituce libovolně zadlužiti nebo zciziti. To však nevylučuje jakéhokoli účinku právních jednání fiduciářem bez svolení substitutů předsevzatých. Neboť i fiduciář může věc zatíženou bez souhlasu substitutů zciziti, zatížiti nebo jinak s ní naložiti, ale to ovšem jen v mezích svého omezeného vlastnictví, tudíž se zachováním substitučního závazku, tedy bez újmy